

De apostelen van Efrin

Eerste druk, november 2012
© 2012 Geert Sassen

Corrector: Tieke Elblidy-van Rossem
Coverfoto: Geert Sassen

ISBN: 978-90-484-2672-0
NUR: 334

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

DE APOSTELEN
VAN EFRIN

GEERT SASSEN

Dank

Met dank aan mijn nicht Tieke Elblidy-van Rossem voor alle hulp met het controleren en corrigeren van het manuscript voor dit boek.

I

‘Het zou hier ergens moeten zijn.’

Willem liet de straal van zijn zaklantaarn over het omringende landschap dwalen, maar nog altijd was er niets anders te zien dan een eindeloze, lege heidevlakte. Erwin kon duidelijk de onzekerheid in de stem van zijn vriend horen, en hij hoopte maar, dat Willem en Mirjam het nog niet op zouden geven. Dit was belangrijk voor hem, hij had zoveel verhalen gehoord over wat hier midden in de nacht bij het hunebed gebeurde dat hij het nu eindelijk ook wel eens zelf mee wilde maken. Ondanks dat had hij het echter toch niet aangedurfd om alleen te gaan, en na enig aandringen had hij Willem en Mirjam bereid gevonden om met hem mee te gaan. Willem was zijn beste vriend, en zou hem nooit in de steek laten, zelfs al had hij duidelijk laten blijken dat hij geen woord geloofde van alle verhalen die fluisterend de ronde deden. Maar voor Erwin was het een hele opluchting geweest dat Willem mee kwam, zijn klasgenoot was groter en sterker dan hij en leek ook kalmer en rustiger in dit soort dingen. Bovendien had Willem er tenminste aan gedacht om een goede zaklantaarn mee te nemen. De lantaarn van Erwin had het al na minder dan tien minuten begeven, en Mirjam had er niet eens aan gedacht om een zaklantaarn mee te nemen, kennelijk volledig vertrouwend op de beide jongens voor alle organisatie.

Eigenlijk was Erwin stiekem wel een beetje trots dat Mirjam erin toegestemd had om met hen mee te komen. Echt goed kende hij haar eigenlijk niet, maar ze zat bij hem in de klas, en net als vrijwel al zijn klasgenoten was hij stiekem verliefd op haar. Niet alleen was ze erg knap om te zien, althans voor zover Erwin dat kon beoordelen, maar ze was ook vreselijk vrolijk en gemakkelijk in haar hele levensstijl. Ze leek te huppelen door het leven, niets was ooit echt een probleem voor haar. Diverse jongens beweerden dat ze met haar hadden gezoend, en er werd gefluisterd dat ze met sommigen heel wat meer had gedaan

dan alleen maar zoenen. Het idee dat volgende week de hele klas zou weten dat zij met hem mee geweest was, midden in de nacht alleen op de heide, gaf Erwin een vreemd soort voldoening, bij hoge uitzondering zou hij zelf eens het onderwerp zijn van alle gefluisterde verhalen. En als vrienden hem vroegen wat er precies gebeurd was, zou hij slechts vaag glimlachen en zeggen dat het hun niets aan ging. Een dergelijk antwoord zou hun ongetwijfeld nog veel meer reden tot roddelen geven en zijn status onder de jongens beslist verhogen. Hij glimlachte in zichzelf, het was doodeng geweest om naar Mirjam toe te gaan en haar te vertellen wat hij van plan was, en haar te vragen of ze met hem mee wilde komen, maar het was het achteraf waard geweest. En, zoals zo vaak met dit soort dingen, het was uiteindelijk veel simpeler geweest dan hij voor mogelijk had gehouden. Mirjam had hem nauwelijks laten uitspreken en direct toegestemd. 'Ja hoor, waarom niet, lijkt me spannend!'

Spannend was het nu inderdaad, hij had zich eigenlijk niet gerealiseerd dat de heidevlakte zo groot en zo stil en zo donker zou zijn op een nacht als dit. En het was pech dat ze nog maar een enkele zaklantaarn bezaten, hij hoopte maar dat de lamp van Willem het wat langer uit zou houden, ze moesten tenslotte ook nog terug. Hun fietsen hadden ze achter gelaten bij het einde van de smalle asfalt weg, het leek beter om het laatste stuk te voet te gaan, hoewel dat achteraf gezien misschien een vergissing was, want het bleek een stuk verder lopen dan hij aanvankelijk gedacht had. Maar ze konden het hunebed niet missen, hij was hier vroeger, toen ze hier pas woonden, ook wel geweest en het smalle zandpad liep vrijwel regelrecht naar het hunebed, als ze gewoon het pad bleven volgen moesten ze er vanzelf komen. En inderdaad, eindelijk doemde er een donkere heuvel van grote zwerfkeien in het licht van de zaklantaarn op, terwijl ze op hetzelfde moment een heel zacht, vreemd gezang hoorden. Althans, als je het zingen kon noemen want het had veel weg van het monotoon opdreunen van lange, onverstaanbare teksten. Toen ze dichterbij kwamen zagen ze vaag kaarslicht tussen de stenen door naar buiten schijnen, en ze roken de zoete geur van wierook. Silvia was ongetwijfeld al

aanwezig, en mogelijk waren Carla en Armand er ook al, ze moesten zich haasten.

Het was spannend, eng en intrigerend tegelijk. Erwin had hier al zo lang van gedroomd, maar nu het dan eindelijk zo ver was vroeg hij zich toch wel af waar hij aan begonnen was. In ieder geval was het maar goed dat zijn ouders hier absoluut niets van af wisten, hij had hun verteld dat hij met Willem naar een schoolfeest ging en ze hadden hem veel plezier gewenst. Hij wist zeker dat zijn vader hem absoluut verboden zou hebben om het huis te verlaten, als hij de waarheid had verteld. Silvia stond niet bepaald goed bekend in het dorp.

‘Dat meisje is volslagen knettergek,’ had zijn moeder nog niet lang geleden opgemerkt toen haar naam toevallig ter sprake kwam. ‘Ze zouden haar moeten opsluiten, het is een schande dat ze zomaar vrij rond kan lopen, ze is een gevaar voor het hele dorp!’ Niemand leek iets af te weten van de geheime bijeenkomsten, ’s nachts onder het hunebed op de heide, maar er werd eindeloos over Silvia gefluisterd en geroddeld en de meest vreselijke verhalen deden de ronde. Zijn vader had hem lang geleden al verboden om enig contact met het oudere meisje te hebben, zelfs al zag hij haar regelmatig op school. ‘Wat zij doet is vreselijke slecht, en het is een wonder dat ze nog altijd niet van school afgestuurd is,’ had zijn moeder opgemerkt, zonder er verder over uit te wijden wat Silvia dan precies deed. En zoals eigenlijk te verwachten was, zorgde die geheimzinnigheid er alleen maar voor dat Silvia een steeds grotere schare stille aanbidders achter zich aan kreeg, iets waarvan ze in stilte leek te genieten. Over Mirjam werd wel eens wat gefluisterd, maar dat stond in geen verhouding tot de verhalen die er over Silvia de ronde deden. ‘Haar grootmoeder was een zigeunerin die hier ooit met een huifkar het dorp in is komen rijden en alle mannen het hoofd op hol bracht,’ werd er gefluisterd. ‘Ze kan in de toekomst zien, en ze weet altijd exact wat je denkt,’ beweerden anderen, snel om zich heen kijkend of het donkerharige meisje hun niet hoorde. ‘Ze danst ’s nachts met volle maan spiernaakt over de heide,’ werd er geroddeld, hoewel Erwin bijna zeker wist dat dat niet

waar was. Hij was vast niet de enige die daar met volle maan al eens was gaan kijken en hij had geen spoor van haar kunnen vinden. Maar dat er een enorme mystiek rond Silvia hing was overduidelijk, en ze leek haar uiterste best te doen daar zoveel mogelijk aan bij te dragen. Haar lange zwarte haren gaven haar direct al een enigszins mystieke uitstraling, maar ze versterkte dat nog verder door altijd zwarte kleren te dragen en door met een ruime hoeveelheid oogschaduw en make-up haar gezicht nog mystieker te maken dan het al was. Als ze liep rinkelden de vele zilveren armbanden die ze altijd droeg, en grote, glanzende oorringen schitterden in het licht. Het was heel eenvoudig om te geloven dat ze zigeunerbloed had, ze zag er exact uit zoals iedereen zich een zigeunerin voorstelde.

Echte vrienden had Silvia niet, en ze leek er ook niet de minste behoefte aan te hebben, maar ze had wel een eindeloze schare stille aanbidders, zelfs al waren de meesten te bang om echt dicht bij haar in de buurt te komen. Ze zat in het vierde jaar, een jaar hoger dan Erwin, Willem, en Mirjam, en geen van hun had daardoor echt veel contact met haar, maar het was geen geheim dat twee klasgenoten van haar, Armand en Carla, regelmatig aanwezig waren tijdens de nachtelijke bijeenkomsten onder het hunebed. Op zich was dat ook niet verbazingwekkend, beide anderen stonden ook algemeen bekend als hippies. Armand had, net als Silvia, een jaar overgedaan en was daardoor wat ouder dan de rest van zijn klasgenoten, en hij was ook haast automatisch hun woordvoerder in alle discussies met leraren en schoolleiding. Met zijn lange haren, beginnende baard, en groezelige, versleten kleren was hij het toonbeeld van een echte hippie. Er werd gefluisterd dat hij joints rookte en bijna nooit meer thuis bij zijn ouders kwam, maar in plaats daarvan her en der bij andere hippies uithing. Hij kwam elke ochtend op een oude Puch naar school rijden, die hij dan pontificaal parkeerde op de parkeerplaats welke volgens de borden was gereserveerd voor de hoofdmeester. Armand had lak aan alle normen, waarden en regels, en Erwin vermoedde dat hij slechts schamper zou hebben gelachen als iemand hem zou hebben verteld dat hij bij Silvia uit de buurt moest blijven. En het was Armand ge-

weest die Erwin verteld had over de bijeenkomsten bij het hunebed, zich schijnbaar totaal niet bewust van de uitwerking die zijn woorden op de jongere jongen hadden.

Over Carla wist Erwin veel minder, ze zat eveneens bij Armand en Silvia in de klas, en ze stond eveneens bekend als een hippie, althans zeker haar ouders. Samen met haar jongere zus, Corinne, was ze nog niet zo lang geleden in het dorp komen wonen, en iedereen sprak schande over wat er zich volgens de bevolking in hun huis en tuin afspeelde. ‘Ze liggen ‘s zomers spiernaakt in hun tuin te zonnen,’ had Erwin zijn moeder horen opmerken, terwijl hij zich afvroeg hoe ze dat kon weten. Als het al waar was, dan leek Carla in ieder geval niet van plan om dat soort dingen ook op school te doen, ze was altijd vrij hip gekleed, maar in tegenstelling tot Armand leed ze een heel stil en wat teruggetrokken bestaan. Sommige klasgenoten wisten te vertellen dat ze altijd een schetsblok bij zich droeg, en dat ze meestal ergens stil in een hoekje zat terwijl ze de anderen observeerde en schetste. ‘Ze maakt schilderijen,’ wist Mirjam te vertellen, die kennelijk wel eens met het oudere meisje had staan praten. Maar hoe stil en teruggetrokken ze ook was, Carla liet niet over zich heen lopen en ze stond erom bekend dat ze ijskoude en harde uitspraken kon doen als iets haar niet aanstond. Het zorgde er alleen nog maar meer voor dat ze steeds meer alleen kwam te staan in de klas, echt geliefd was ze bepaald niet, maar het leek haar verder niet te deren, ze was gewoon zichzelf. Maar het was wel overduidelijk dat Carla een geweldige bewondering koesterde voor Silvia, ze leek het andere meisje welhaast te aanbidden, en toen Silvia er een gewoonte van maakte om blootsvoets rond te lopen door school, volgde Carla ogenblikkelijk. Waar Silvia was, was Carla ook altijd te vinden, onopvallend en stil. Het was van het begin af aan duidelijk dat Carla ook aanwezig zou zijn, hier ’s nachts op de heide.

‘Ik denk dat we maar beter naar binnen kunnen gaan,’ merkte Erwin op, terwijl ze halt hielden naast het hunebed. Halverwege het bouwsel was een soort van lage ingang, een nauwe tunnel, die toegang gaf

tot wat ooit de grafkamer was geweest, verborgen onder de enorme zwerfkeien. ‘Heel vroeger was dit alles overdekt met aarde, zodat je alleen maar een aarden heuvel zag met een kleine ingang,’ had zijn vader hem vroeger verteld. ‘De oude hunebed bouwers begroeven hun leiders binnen in de grafkamer, en daarna werd alles met stenen afgesloten.’ Erwin had er vroeger al eens onder gekeken, het was nauw en wat bedompt, maar verder was er geen spoor meer te bekennen van skeletten, urnen, of sieraden en zijn vader had slechts gelachen toen hij ernaar had gevraagd. ‘Al dat soort dingen zijn lang geleden al verdwenen of gestolen, er is helemaal niets meer onder het hunebed, alleen zand en modder.’ Toch beweerden veel mensen in het dorp nog altijd dat het er spookte en hij vermoedde dat er niet veel mensen zouden zijn die hier ’s nachts op een maanloze nacht durfden te komen. Dat bijgeloof kwam Silvia ongetwijfeld heel goed uit en zorgde ervoor dat ze elkaar hier elke maand ongestoord konden ontmoeten.

Het was Erwin echter niet geheel duidelijk wat hij zich verder bij zo’n ontmoeting moest voorstellen. ‘Ze roept oude geesten op,’ hadden sommige kinderen beweerd. ‘Ze vertelt je de toekomst en ze laat je dingen zien die geen enkel mens zou mogen zien.’ Het leek wat onwaarschijnlijk dat ze naakt zou gaan dansen, maar Erwin hield stiekem alle opties open. Geesten intrigeerden hem echter, hij had er een hoop over gelezen, en het leek hem niet onmogelijk dat Silvia inderdaad dit soort dingen zou kunnen doen, ze was er exact het juiste type voor. In ieder geval was Erwin vreselijk benieuwd wat er precies zou gebeuren, en uiteindelijk had hij al zijn moed bij elkaar geraapt en Armand aangesproken om hem te vragen wanneer die ontmoetingen plaats vonden en of hij er ook eens bij aanwezig zou kunnen zijn. De oudere jongen had slechts zijn schouders opgehaald. ‘Sure, waarom niet, hoe meer zielen hoe meer vreugd, als je wilt komen moet je dat gewoon doen.’ Erwin was direct gaan uitzoeken wanneer de eerstvolgende nieuwe maan was, en de tijd had hem niet snel genoeg kunnen gaan terwijl hij elke nacht weer even buiten ging kijken om zeker te weten of hij zich niet vergist had.

Maar nu, met kaarslicht en de geur van wierook, was het maar al te duidelijk dat hij de juiste nacht had uitgezocht en dat het nu echt ging gebeuren. Hij voelde zijn hart een paar slagen overslaan van spanning, terwijl hij zich door de nauwe ingang naar binnen wroeg, met Willem en Mirjam vlak achter zich.